

Β. Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Ο ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ
ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ

(Ἐξομολογήσεις σ' ἐλεύθερο ρυθμὸ)

1926

Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια - Ἐπίμετρο
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΣΑΜΟΥΗΛ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
Ο ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΗΛΟΝΗΣ	13
ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΕΖΑ	
Ίστορία τῆς ἀμαρτίας	37
Περιμένοντας	42
Δύο στιγμές	47
Κάτι γιὰ τὸ Χριστὸ	50
ΕΠΙΜΕΤΡΟ	
Ἄλεξάνδρα Σαμουήλ, <i>Ὁ ποιητὴς στὴν Πόλη.</i> <i>Βασίλης Μεσολογγίτης: Μιὰ πρώιμη μοντερνιστικὴ</i> <i>φωνή</i>	53
Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ	
Γρηγόριος Ξενόπουλος	91
Τέλλος Ἄγρας	94
Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος	99
Μιχ. Δ. Στασινόπουλος	101
Πέτρος Χάρης	104
Κλέων Παράσχος	105
Βασίλης Μεσολογγίτης, <i>Ἐνθυμήματα καὶ</i> <i>ἐμπειρίες (ἀποσπάσματα)</i>	107

VII

Τὸ παλιὸ τὸ μαῦρο τὸ καράβι
πιὸ θλιμμένο ἀπόψε στέκει
μέσ' στὴν ἡμερὴ θάλασσα
ποὺ μὲ μέταλλο ἀλύγιστο μοιάζει.
Τὴ φροντίδα ἔχει καὶ τὴ σκέψη
τολμηροῦ κακούργου ποὺ τὸν ἐπροδῶσαν.

Κι ὅπως τὸ βλέπω ἀπὸ μακριὰ
τὸ παλιὸ μαῦρο καράβι,
πέτρινο φαντάζει καὶ βαρὺ
σὰν κάτι ποὺ τὰ χρόνια
τοῦ ἔδεσαν τὶς ἀρθρώσεις.

Τὸ ἄνα του κατάρτι τὸ φεγγάρι τρυπᾷ
τ' ἄλλο ἀπ' τὸν οὐρανὸ καταρακυλάει
σὰν στενὸ μελανὸ ποταμάκι.

Μένει ἀπόψε ἀκίνητο
κι ἀπ' τὴ θλίψη πιὸ μαῦρο.
Οὔτ' ὁ ἀγέρας τὰ σκοινιά του τρεμουλιάζει
τὴν ἀνάμνηση φέρνοντας
μακρινῶν ταξιδιῶν.

Τώρα πιά λευτερωμένο ἀπ' τὸ κατάρτι
τὸ φεγγάρι πληγωμένο προχωράει
πρὸς τὸ κέντρο τ' οὐρανοῦ.
Κάτω του ἢ θάλασσα φέγγει
σὰν σκηνὴ θαυμασίου θεάτρου.
— Μὰ τί παράξενος λεκές,
πάνω στὰ φωτισμένα νερὰ
τὸ στάσιμο καράβι.

ΙΧ

Βραδιάζει...

Τὸ σκοτάδι μᾶς κλείνει τὰ μάτια.

Τὰ πράγματα σὰν νὰ μᾶς πλησιάζουν.

Μαζὶ μὲ τὸ φῶς ποὺ λείπει

σβῆσαν κι οἱ ἀγαθὲς προθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ εὐεργέτης γίνεται κλέφτης

κι ὁ πατέρας διαφθορέας.

Ἡ κακία πηδάει ἀπὸ στέγη σὲ στέγη

καὶ κατασταλάζει στὶς καρδιὲς ὅπου ἀνακατεύεται
μὲ τὸ φθόνο.

Μόνο στὴν ἐξοχή, στὴν ἔρημη ἐξοχή

ὁ ἀγέρας φυσάει κατακάθαρος.

Ἐνα τέτοιο σκοτεινὸ βράδυ,

ποὺ ἡ θάλασσα ἀγριεμένη ἦταν

κι ἡ λύσσα τῆς ξέσπαζε σ' ἄσπρους ἀφρούς,

ποὺ γυάλιζαν στὶς κορφὲς τῶν κυμάτων,

κι ὁ ἀγέρας βούιζε μὲς στὶς στοᾶς τῶν μεγάρων

καὶ τὰ ζῶα τρομαγμένα τρέχανε παντοῦ

τσαλαπατώντας ἀδιάκριτα τὸ πλούσιο σπαρτό

(λὲς κι ὅλα ἔχουν ἐξοικειωθεῖ μὲ τὴν καταστροφή),

κάποιο μικρὸ φῶς περίτρεξε πάν' ἀπ' τὰ σκότη.

Ένα φῶς π' ἀπλώθηκε σιγὰ σιγὰ
κι ἔπιασεν ὄλο τὸν οὐρανό...
Κι ὕστερα γεννήθηκε τὸ Θεῖο τέκνο.
(Τρεῖς σταυροὶ φαντάζανε στὸ Γολγοθά.
Ὁ μεσαῖος ἦταν πιὸ ψηλὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους.)

Σκιές μεγάλων λευκῶν φτερῶν ἀπλώθηκαν παντοῦ,
καὶ γλυκὰ τραγούδια γεμίσαν τὶς ἐρημιές
καὶ τὴ θάλασσα.

Οἱ ναυτικοὶ γονάτισαν καὶ δοξάσανε τὴ δύναμη
ποὺ τοὺς ἔσωσ' ἀπ' τὴν τρικυμία, ποὺ κόπασε,
καὶ ποὺ τώρα τοὺς γλυκαίνει τ' αὐτιά με μουσική.
Τὰ ζῶα γυρίσαν ἤσυχα, σὰ μαγεμένα, στοὺς κυρίους
τους.

Ὁ ἀγέρας ὅμως ξακολουθάει νὰ βουίζει,
σὰν ἄγρια ἀπειλὴ στὴν ἀσωτία
μὲς στὶς στοές τῶν μεγάρων.
(Μόνο οἱ πολιτεῖες κλείσανε τὶς μεγάλες πύλες
τους.

Καμιὰ ἀπ' τὶς εὐλογίες τοῦ ἄσπιλου νέου δὲν ἔφτασ'
ὡς αὐτές.)

Βράδιασε...

Τὸ σκοτάδι μᾶς ἔκλεισε πιά τὰ μάτια.
Τὰ πράγματα δὲν εἶναι μακριὰ μας.
Οἱ καρδιές μας δὲν εἶν' ἔτοιμες
νὰ αἰστανθοῦνε καμιὰ τύψη.
(Ένας ἄγγελος τράβηξ' ἀργὰ νὰ πεθάνει
σὲ κάποια γωνιὰ τῆς Πόλης...)

Στὴν ἐξοχή, στὴν ἔρημη ἐξοχή ὁ ἀγέρας φυσάει κα-
τακάθαρος
ἀνακατεμένος τώρα μόνο
μὲ τὸν στεναγμὸ τοῦ ἀγγέλου ποὺ πέθανε.

